

บทนำ
ตรีชฎา

Sofa

ทำนองเพลงสร้อยสนตัดซึ่งมีความไพเราะอ่อนหวาน

เริ่มบรรเลงขึ้นในคืนเดือนแรมที่มีสายลมหนาวโชยพัด เวทีไม้ขนาดย่อม ถูกเนรมิตขึ้นบริเวณหน้าเรือนไทยหลังงามอันเป็นที่ตั้งของ ‘เรือนชฎานาง’ โรงเรียนสอนนาฏศิลป์เก่าแก่ประจำจังหวัดที่สอนกันมา รุ่นต่อรุ่น บนเวทีนั้นมีสตรีสามคนในชุดนางใน นุ่งผ้าถุงจีบหน้านางปัก เลื่อมมดงาม ห่มสไบสีม่วงเม็ดมะปราง แล้วทับด้วยสไบกรองสีทอง สวมศิราภรณ์เป็นเกี้ยวกลมบนศีรษะ เพชรพลอยที่ประดับยามสะท้อน กับแสงไฟนั้นช่างงามระยับจับตา เป็นที่ชื่นชมของแขกหรือผู้มาร่วม แสดงความยินดีในงานมงคลของเรือนชฎานาง

สตรีที่อยู่ทางขวาสุดนั้น มีนามว่า **ชฎาพร** เป็นพี่สาวคนโตของ ตระกูล หญิงสาวร่างสะอิดสะเอ้งสมส่วน ร่ายรำช่างอ่อนหวานอย่าง คนที่ถูกฝึกสอนมาตั้งแต่ยังเยาว์วัย นัยน์ตาสวยแต่ซ่อนความหม่นเศร้า ไว้ในที เป็นที่รู้กันว่าชฎาพรนั้นคือนางรำที่เพียบพร้อมที่สุดของ เรือนชฎานาง

ชฎานาง

ส่วนหญิงสาวที่อยู่ตรงกลางเป็นพี่สาวคนรอง มีนามว่า **ชญาพลอย** หญิงสาวยังร่าสวยได้ไม่เท่าพี่สาวคนโต มีหลายท่วงท่ารำคร่อมจิ้งหะ ทั้งที่ซ้อมมาเป็นร้อยรอบก็ไม่เคยจำ นำโดนมั้เริ้วพาดนองขาวสักสามสี่ไม่ให้เข็ดหลาบและตั้งใจมากขึ้น แต่ถึงท่ารำจะไม่ตรงเฟงตามตำรา ทว่าหญิงสาวกลับโดดเด่นที่รอยยิ้มอันสดใสเป็นธรรมชาติไม่ปรุงแต่ง

ส่วนหญิงสาวคนสุดท้ายที่อยู่ทางซ้ายสุดนั้น เป็นน้องสาวคนเล็กของเรือนชฎานาง มีนามว่า **ชญาเพชร** นวลนางวัยแรกแย้มร่ารำอ่อนช้อยไม่แพ้พี่สาวคนโต ในแววตาเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นจนเหมือนแข็งกร้าว ถ้าสังเกตให้ดี บ่อยครั้งที่น้องคนเล็กเหลือบตามองพี่สาวคนโตอย่างไม่เป็นมิตรนัก เธอพยายามที่จะรำให้สวยกว่า ให้เด่นกว่า ให้ดีกว่า แต่ก็ดูเหมือนทุกสายตาคจะจับจ้องไปที่ชฎาพรแค่คนเดียว ทั้งที่หญิงสาวก็มั่นใจว่ารูปร่างหน้าตาและท่วงท่าในการรำของเธอไม่แพ้ใครแน่นอน

ขออวยพรอ่อนหวานประสานศัพท์

ร้องรับบรรเลงเพลงประสม

ทั้งร่ารำงามตาน่าชม

สุขสมอารมณ์รื่นชื่นฤดี

ทุกข์โศกโรคภัยไม่บีฑา

ทั้งสมมาตรปรารถนาในทุกที่

สบโชคโภคทรัพย์นับทวี

เจริญศรีเกียรติยศปรากฏเทอญ

ในระหว่างที่สามนางตรีชฎากำลังร่ารำอวยพรอ่อนหวานอยู่นั้น อยู่ดี ๆ ก็เกิดสายลมแรงพัดมาอย่างไม่มีที่ท่ามาก่อน ท้องฟ้าที่เคยเปิดต้อนรับแสงพระจันทร์ กลับมีเมฆสีเทาปกคลุมจนไม่เห็น

ภาคินัย

แม้แต่วงดาวสักดวงในนภากว้าง ต้นตะเคียนใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่
นับร้อยปีส่งเสียงซู่ซายยามที่ใบไม้เสียดสีกันตามแรงลมที่กระโชกรวากับ
กำลังจะเกิดพายุใหญ่ เสียงฟ้าร้องคำรามคล้ายยามที่นางเมฆขลาผู้ถือ
ดวงแก้วล่อให้รามสูรขว้างขวานจนทำให้เกิดฟ้าร้อง เมื่อนางโยนแก้ว
ล่อไปล่อมาจึงทำให้เกิดฟ้าแลบไปทั่วทั้งแผ่นฟ้า รวากับคืนนี้เป็นคืนที่
ฟ้าจะถล่มดินจะทลาย สามศรีพี่น้องจึงหยุดร้ายรำแล้วพุงตัวเพื่อให้
ทรงตัวอยู่ได้ในภาวะที่ลมแรงพัดมาปะทะร่างจนแทบจะล้มลงกับพื้น

ขงฉวนพี่สาวคนโตดูเหมือนจะเข้าอ่อนล้มลงกับพื้นเวทีเพราะ
สู้กับแรงลมพายุนั้นไม่ไหว ขงฉวนลอยที่อยู่ใกล้สุดกำลังจะตรงเข้าไป
ช่วยพี่สาวของตัวเอง แต่ทันใดนั้นก็เกิดเสียงฟ้าผ่าดังสนั่นหวั่นไหว
รับรู้ได้ถึงแรงสั่นสะเทือนของพสุธาซึ่งส่งมาถึงพื้นเวทีการแสดง เส้น
สายฟ้าพาดผ่านท้องเวหาที่มีดสนิทจนเหมือนท้องฟ้าจะแตกออกเป็น
เสียง ๆ เพียงพริบตาสายฟ้าก็ผ่าลงยังต้นตะเคียนคู่เรือนขงฉวนนางอย่าง
ไม่มีใครได้ทันตั้งตัว ส่งผลให้กิ่งต้นตะเคียนอายุนับร้อยปีหักโค่นลงมา
ทับร่างของนางรำนามว่าขงฉวนพร ท่ามกลางเสียงหวีดร้องของผู้ชมที่อยู่
ทางด้านล่างของเวที ที่ต่างก็พากันวิ่งหนีไปคนละทิศคนละทางอย่าง
หวงแหนชีวิต

ขงฉวนลอยที่กำลังจะไปช่วยพี่สาวถึงกับชะงักหงายหลังลงบน
พื้นเวที ศิราภรณ์ของพี่สาวหลุดจากศีรษะ กลิ้งมาชนกับปลายเท้าของ
น้องสาวคนกลาง ก่อนที่ศีรษะของขงฉวนพรที่หลุดออกจากบ่าจะกลิ้ง
หล่น ๆ ตามมา ดวงตาที่เคยหม่นเศร้ากลับเบิกโพลงจ้องมองน้องสาว
ราวกับต้องการจะสื่อความหมายอะไรสักอย่าง

ขงฉวนลอยเบิกตาโพลงก่อนจะหวีดร้องจนสุดเสียง...

“พี่พร! กร๊อตตตตตตตตตตตตตตตตตตตตต...!!!”

.....

ร่างของหญิงสาวที่นอนกระสับกระส่ายอยู่บนเตียงนอนนุ่ม
สะตั้งตื่นขึ้นมาจากนิทรานอนน่าตระหนก

ขงฉวน

เธอหอบหายใจเหนื่อยราวกับวิ่งมาจากที่แสนไกล เหงื่อภาพไหลไปทั่วร่างเหมือนยืนอยู่กลางแจ้งในเวลาเที่ยงวัน ทั้ง ๆ ที่ภายในห้องนั้นเปิดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ

ชฎาพลอยพยายามสูดลมหายใจเข้าออกอย่างช้า ๆ แล้วตั้งสติบอกกับตัวเองว่ามั่นคงเป็นแค่ฝันร้าย อาจเพราะก่อนนอนเธอหารูปภาพรำเก่า ๆ ของตัวเองเพื่ออัปโหลดลงเพจของเรือนชฎานางกิจการของครอบครัวตามคำสั่งของบิดาเสียกรรมัง แต่ทำไมแทนที่จะฝันดี ๆ แบบที่เคยฝัน...ฝันถึงตอนได้ราบแนวที่ทับพีพรกับยายเพชร หรือจะฝันว่าตัวเองร่ำคนเดียวเพราะพี่น้องคนอื่นต้องแยกย้ายกันไปร่ำตามงานต่าง ๆ ช่วงเทศกาล มันก็ยังพอมีความสุขบ้าง แม้การร่ำจะไม่ใช่ว่าเธอชอบเป็นอันดับหนึ่งในชีวิตก็ตาม แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันถูกปลุกฝังให้อยู่ในสายเลือดมาตั้งแต่จำความได้

หรือถ้าจะฝันร้าย ก็อาจแค่ฝันว่าถูกพ่อเอาไม้เรียวฟาดเพราะไม่ตั้งใจซ่อม ถูกแม่ตีต็ดนิ้วจนนิ้วแทบจะหักเพราะรำไม่อ่อนช้อยเหมือนพี่น้อง...แค่นั้นก็ว่าฝันร้ายแล้ว แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เธอฝันเห็นคนตาย และคนตายคนนั้นก็ไม่ใช่คนอื่นคนไกลเลย พี่สาวของเธอเอง

ชฎาพลอยหันไปที่หัวเตียง หยิบเอาขวดน้ำดื่มที่ปกติจะมีวางไว้เผื่อคืนไหนรู้สึกกระหายจะได้หยิบมาดื่มทันทีไม่ต้องลุกออกไปที่ครัว เพราะความสลัวของห้องนอนเสียกรรมัง ทำให้เธอคว้าขวดน้ำพลาสติกจนมันตกกลิ้งหลุน ๆ ไปใต้เตียง แทนที่จะได้ดื่มน้ำดับกระหาย หึงงสาวจำต้องลงจากเตียงแล้วคุกเข่าลงข้างเตียง ก้มตัวลงมองไปในนั้นเพื่อหาว่าขวดน้ำอยู่ตรงไหน ก่อนจะพยายามเอื้อมมือไปคว้าขวดน้ำดื่มออกมาจากใต้เตียง

น้ำแปลก...

ทั้ง ๆ ที่เห็นขวดน้ำอยู่ใกล้ ๆ แต่กลับเอื้อมมือไปไม่ถึงสักทีราวกับมี 'ใคร' คอยบดขวดน้ำหน้าหน้ามือเจ้าของห้อง ชฎาพลอยชักหงุดหงิด ก้มลงมองใต้เตียงอีกครั้ง ขวดน้ำก็ยังอยู่ที่เก่าซึ่งมันใจว่า

เอื้อมมือถึงแน่ หญิงสาวจึงจัดการเอี้ยวตัวไปจะหยิบขวดน้ำอีกหน คราวนี้เธอสัมผัสได้ถึงบางสิ่งที่ไม่ใช่ขวดน้ำ แต่มันให้สัมผัสเหมือนอะไรบางอย่างที่ชฎาพลอยก็ไม่กล้าคาดเดาคำตอบ ครั้นพอคว้ามันได้ หญิงสาวจึงดึงมันออกมาจากใต้เตียงด้วยความสงสัยว่านอกจากขวดน้ำแล้ว ใต้เตียงของเธอยังมีอะไรอีก ?

แล้วสิ่งที่เจ้าของห้องคว้ามานั้น ก็ทำเอาเธอเบิกตาโพลง อ้าปากค้าง เพราะมันคือท่อนแขนนางรำที่นิ้วทั้งสี่นิ้วสวมเล็บทองเหลือง ปลายโค้งกำลังขยับไปมาราวกับกำลังรำร่ายรำอยู่ ชฎาพลอยปล่อยลงพื้นก่อนจะกรี๊ดร้องเสียงดังลั่นด้วยความตกใจ

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดด...!!!”

.....

เสียงโทรศัพท์ดังปลุกให้ชฎาพลอยสะดุ้งตื่นขึ้นจากฝัน... ฝันของฝัน หญิงสาวตั้งสติแล้วถามตัวเองว่าสิ่งที่กำลังจะเจอคือเรื่องจริงหรือความฝัน ครั้นเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ยังคงกรี๊ดร้องเป็นสัญญาณว่านี่คือโลกแห่งความจริง หญิงสาวจึงรีบคว้ามันขึ้นมาดูที่หน้าจอโทรศัพท์นั้นขึ้นชื่อคนโทรเข้ามาว่า **แม่ณา** ชฎาพลอยแปลกใจเพราะปกติแม่ณาก็ไม่โทรมาติดต่อนขนาดนี้ นั่นหมายถึงอาจจะมีเรื่องคอขาดบาดตายก็เป็นได้

“คะแม่ณา พลอยพุดอยู่คะ” หญิงสาวเสียงแหบพราราวกับเพิ่งเปล่งเสียงร้องดังลั่นมาก็ไม่ปาน หันไปทางหัวเตียงแล้วย่นคิ้ว... ขวดน้ำหายไปที่ไหน ?

“ยายพลอย ตั้งใจฟังแม่นะ ยายพรขั้บรรดประสบอุบัติเหตุตกลงไปในคลอง ชาวบ้านช่วยกันเอาตัวยายพรขึ้นมา แต่...ยายพรเสียแล้ว” สิ่งที่คุณเป็นแม่บอกทำเอาชฎาพลอยเบิกตาโพลง แทบไม่อยากจะเชื่อหว่ามันจะเป็นความจริง ถ้าคราวนี้จะฝันซ้อนฝันอีกเธอก็ยินดีขอเพียงแค่อย่าให้มันเป็นความจริงก็พอ

แต่คนเราหนีอะไรก็หนีได้...ยกเว้นความจริง

ชฎาพลอย

“ยายพลอย แกร็บกลับมาบ้านได้ใหม่ ตอนนี้ไม่มีใครเป็นอันทำอะไรได้เลย พ่อแก่ก็เป็นลม แม่ไฟกับยายเพชรต้องพาไปโรงพยาบาล แม่เองก็ทำอะไรไม่ถูก มั่นงไปหมด” แม่แท้ ๆ ของชฎาพลอยนามว่า ‘คณา’ หรือที่ทุกคนในเรือนชฎานางเรียกว่า ‘แม่ณา’ กล่าวเสียงสั้น แม่คนที่รับสายจะสติหลุดไปไม่น้อยเมื่อได้รู้ว่าพี่สาวของตนเสียชีวิต แต่ในภาวะที่ทุกคนกำลังตื่นตระหนกจนวุ่นวาย ชฎาพลอยจำต้องตั้งสติแล้วบอก

“แม่ณาทำใจดี ๆ ก่อนนะคะ เดี่ยวพลอยจะรีบไปเดี๋ยวนี้” หญิงสาวดวงสวย คิ้วข้างของเท่าที่นึกได้ยัดใส่กระเป๋าเสื้อผ้า ไม่ลืมใส่กระเป๋าต๋องกับโทรศัพท์มือถือถือลงกระเป๋าสะพาย คิ้วากุญแจรถ แล้วรีบวิ่งออกไปจากห้องนอนทันที

เพียงจิตใจต่อมา เสียงสตาร์ตรถก็ดังขึ้นกลางดึก...ก่อนที่ทุกอย่างจะกลับมาเงียบสงบเช่นเดิม

ภายในห้องนอนที่มีตลั้วเวลานี้ มีมือของ ‘นางรำ’ หยิบเอาขวดน้ำที่หายไปขึ้นวางไว้ตรงที่เก่า มือที่สวมเล็บทองเหลืองสีนี้ขยับไปมาราวกับมีชีวิต

นี่มือที่อยู่บนท่อนแขน...แขนที่ไม่มีเจ้าของ!

Publishing

ตอนที่ 1
งานศพเพิ่งเริ่ม...
โรงมหรศพแห่งความตาย
เพิ่งเปิดฉาก!

Sofa

แม้จะอยากจัดงานศพของชฎาพรให้เจียบและเรียบง่ายที่สุด

แต่ก็คงเป็นไปได้แค่เพียง 'ความอยาก' เพราะในความเป็นจริงแล้ว คนรู้จักมิตรสหาย ลูกศิษย์ลูกหาที่เรียนนาฏศิลป์ที่เรือนชฎา nang แม้ไม่มีใครบอกหรือเชิญ แต่พอทราบข่าวว่าชฎาพรหรือ 'ครูพร' เสียชีวิต ต่างก็พากันมาร่วมไว้อาลัยแน่นขนัดศาลา จนกระทั่งญาติต้องไปเช่าเต็นท์กับเก้าอี้พลาสติกมาเสริม คล้ายกับม็องงานมหรสพในวัด มีรถจอดภายในแน่นขนัดจนต้องเลยออกไปจอดริมถนนยาวสุดลูกหูลูกตา ถ้าไม่บอกว่า เป็นงานศพ คงนึกว่าเป็นงานวัด

โรงศพสีขาวเรียบกับดอกไม้อสีขาวสะอาดถูกประดับตกแต่งในศาลาสวดศพอย่างวิจิตรบรรจง โดยลูกศิษย์ลูกหาของเรือนชฎา nang ที่ต่างก็มาช่วยงานกันคนละไม้คนละมือด้วยความเต็มใจ ทางด้านเก้าอี้ไม้สักตัวยาวตั้งอยู่ไม่ไกลจากโรงศพคนตายมีชายวัยหกสิบแปดในชุดเสื้อเชิ้ตสีด่างกางเกงสแล็กสีเดียวกับเสื้อหนึ่งหน้าหนึ่งอยู่ตรงนั้น เขาคือ **ครูจรัส** หรือ **พ่อจรัส** เป็นหัวเรือใหญ่ของโรงเรียนสอนนาฏศิลป์ชฎา nang

ภาคินัย

ที่ตกทอดมาตั้งแต่รุ่นทวด สีหน้านิ่งเฉยนั้นราวกับไม่มีความรู้สึกที่รู้ว่าลูกสาวของตัวเองตายก่อนตน แต่ถ้าใครรู้จักพ่อจรัลดี จะรู้ว่าสีหน้าและท่าทางของพ่อจรัลเป็นเช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไร ด้วยความที่เป็นหัวเรือใหญ่ของเรือนชฎานาง จึงจำต้องเคร่งครัดและจริงจังกับทุกสิ่งทุกอย่างจนเป็นที่เลื่องลือถึงความเจ้าระเบียบและความดุดัน แต่ใครจะไปเชื่อว่าเมื่อครั้งท่านยังหนุ่ม พ่อจรัลเป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลา ซ้ำยังขึ้นชื่อเรื่องการร่ำรวางจนเป็นที่หลงใหลของสตรีในย่านนี้ หากไม่เชื่อ... เมียสามก็เป็นเครื่องการันตีได้พอตัว

อีกทางด้านหนึ่งของศาลาสวดศพ **คณา** หรือ **แม่ณา** เมียคนรองกำลังวิ่งวุ่นกับการเตรียมข้าวของเลี้ยงแขกเหรื่อที่มาในงาน แม่ณาเป็นเมียรองของครูจรัล ส่วนเมียเอกนามว่า **สินี** หรือที่คนแถวนั้นเรียกว่า **แม่ณี** ลีนบุญไปแล้วเมื่อเกือบสิบปีก่อน หน้าที่ของแม่ณีจึงตกมาอยู่ที่แม่ณาเกือบหมด เพราะเมียคนสุดท้ายที่มีนามว่า **ประไพ** หรือ **แม่ไพ** นั้นเป็นคนหยิบโหยง วัน ๆ ชอบแต่งเนื้อแต่งตัวสวย เทียวเดินทะเลจนไปทั่วตลาด ใช้เงินเป็นเบี้ย ซึ่งนิสัยเหล่านั้นก็ตกทอดมาสู่ลูกสาวที่ชื่อว่าชฎาเพชร ที่ตอนนี้ไม่รู้หายหัวไปไหน

“ขอบคุณมากจะ เชิญไปนั่งก่อนนะจ๊ะ อีกสักประเดี๋ยวพระก็สวดแล้ว” แม่ไพจับปากจีบคอบอกกับแขกชายหญิงคู่หนึ่ง ซึ่งถ้าจำไม่ผิดน่าจะเป็นเพื่อนของชฎาพร หล่อนรับซองใส่เงินมาแล้วแอบส่องเข้ากับแสงไฟเพื่อมองดูวาทายในนั้นเป็นแบงก์อะไร ครั้นพอเห็นสีและรู้ว่าเป็นแบงก์ใหญ่ก็รีบยัดใส่ในกระเป๋าของตัวเอง โดยไม่รู้เลยว่าทุกอย่างอยู่ในสายตาของชฎาพลอยซึ่งก็ไม่ได้แปลกใจที่เห็นแม่ไพทำแบบนั้น หญิงสาวเดินตรงไปหาแม่ไพแล้วเอ่ยถาม

“แม่ไพคะ ยายเพชรไปไหน ทำไมไม่มาช่วยกัน ยุงจะตายอยู่แล้ว” เป็นการถามด้วยน้ำเสียงที่เจือความตำหนิเล็กน้อย อีกฝ่ายที่กำลังยัดซองใส่ในกระเป๋าสุดังก่อนจะรีบโบกไม้โบกมือ

“อ๊อ... จะไปรู้ได้ยังไง ยายเพชรมันก็โตเป็นควายแล้ว จะมา

ชฎานาง

ตัวติดอะไรกับฉันตลอดเวลา...อู๊ย สวัสดิ์ค๊ะ เข็ญจ๊ะ ะ” ประไพละความสนใจจากชฎาพลอยแล้วรีบหันไปต้อนรับแขกกรายใหม่ที่เพิ่งเข้ามาในศาลาสวดศพ ขณะที่ชฎาพลอยทำได้แค่ส่ายหน้าอย่างระอาพลางชะเง้อชะงักแลหาน้องสาวของตัวเอง ก่อนจะเดินออกไปทางด้านหลังศาลาสวดศพ

ประไพส่งแขกหาที่หนึ่งเสร็จก็ออกมายืนทางด้านหน้าศาลาอีกครั้ง หันมองรอบกายว่าไม่มีคนสนใจแล้วจึงยกซองขึ้นมาส่งดูแบงก์ข้างในด้วยความตื่นเต้น เป็นถึงผู้หลักผู้ใหญ่ต้องมีแบงก์สีเทา ๑ ก้นบ้างแหละ

“โอเอ๊ย...ใส่มาได้แคร์อยเดียว กระจอก!”

เมื่อเห็นเงินในซองแล้วประไพก็หม่นดรามณ์ เธอหยิบซองช่วยงานที่มีเงินไม่ตรงเกณฑ์แอบแม่่มของตนยัดไปที่กระเป่าอีกใบที่มีไว้ใส่ซองช่วยงาน คอยจำไว้ว่าใครใส่ซองช่วยงานมาก ใครใส่ซองช่วยงานน้อย เอาไว้คราวไหนที่ทางนั้นมีคนตายก็จะใส่ซองคืนเท่ากับที่ใส่มานั้นแหละ แต่ภาวนาว่าอย่าเพิ่งมาตายอะไรกันตอนนี้แล้วกัน ขอใช้เงินช่วยงานศพของยายพรให้สมใจก่อน เธอยังไม่พร้อมใส่ซองช่วยงานใคร!

ชฎาพลอยเดินออกมาทางด้านหนึ่งของวัด เพราะคิดว่าชฎาเพชรอาจจะแอบออกมาสูบบุหรี่อย่างที่เคยทำ เธอจับได้ว่าน้องสาวแอบสูบบุหรี่มาตั้งแต่ช่วงเรียนมัธยมปลาย เคยทิ้งเตือน ทิ้งพูดตี ๑ ทิ้งขู่ว่าจะฟ้องพ่อ แต่น้องสาวก็ไม่เชื่อ ก็อย่างว่า...ชฎาเพชรถูกแม่ตามใจเสียจนเคยตัว ชฎาพลอยจึงทำได้แค่ปล่อยให้ไปตามยถากรรม ในเมื่อเลือกทางนั้นเธอก็ไม่มีสิทธิ์ไปยุ่ง ชีวิตของใครก็ของมัน คนคนนั้นก็ต้องดูแลตัวเอง

“ไว้คืนนี้หลังงานสวดเสร็จแล้วเดี๋ยวพี่ไปหาที่ห้อง ใจเย็น ๑ ลีเดี๋ยวมีใครมาเห็นเข้า” ชฎาเพชรบอกด้วยน้ำเสียงกระเส่าขณะที่ถูก

เด็กหนุ่มรุ่นน้องที่ยังอยู่ในชุดนักเรียนระดมไซ้รั้วที่ชอกคอของหญิงรุ่นพี่อย่างเห็นพระหายในอารมณ์ ซึ่งชฎาเพชรแม้จะมีท่าทีพยายามขัดขืนแต่ก็ไม่ได้จริงจังนัก ดูท่าจะมีอารมณ์ร่วมอย่างไม่สนพระสนเจ้า ทั้งที่ยังอยู่ในวัดแท้ ๆ

“ใครมันจะมาเห็นเล่าพี่เพชร นี่เราแอบมาอยู่ตรงโกศคนตายแล้วนะ ถ้าจะมีใครมาเห็นก็คงเป็นผีแล้วละมั้ง” เด็กรุ่นน้องบอกพลางทำท่าจะล้วงมือเข้าไปในเสื้อยืดที่ชฎาเพชรสวมอยู่เพื่อคล้องปทุมถันที่กำลังชูคอ แต่ทว่าชฎาเพชรเอามือปิดอกแล้วทำเสียงดุ

“พอแล้ว ก็บอกว่าเดี๋ยวคืนนี้ไปหาที่ห้องยังงิลละ เดี่ยวมีใครมาเห็น” แม้เสียงดุแต่สายตายังเย้ายวน ซึ่งอีกฝ่ายก็ดูจะไม่ยอมลดละดึงตัวรุ่นพี่สาวมาระดมจูบต่ออย่างกระหายหื่น ซึ่งชฎาเพชรก็อดที่จะเคลิบเคลิ้มไม่ได้ ในขณะที่มือกำลังจับไปที่ศีรษะของรุ่นน้องแล้วขยำเส้นผมไปตามแรงอารมณ์ พลันสายตาของชฎาเพชรก็เหมือนเห็นร่างของใครคนหนึ่งแอบชะงักหน้าโผล่มาจากโกศคนตายแล้วจ้องเขม็งมาทางเธอกับรุ่นน้อง ชฎาเพชรเพ่งตามองแล้วย่นคิ้วพลางตะโกนถามออกไป

“ใครนะ ?!”

บุคคลปริศนาผลุบหายไปในโกศคนตายที่ตั้งเรียงรายยามอาทิตยอัสดง ถึงตอนนั้นอารมณ์สุนทรีย์ในกามารมณ์หมดสิ้นแล้วชฎาเพชรดันตัวหนุ่มรุ่นน้องที่คิดจะคบไว้เล่น ๆ ออกแล้วทำเสียงจริงจัง

“ก็บอกมาให้พอก่อน มีใครก็ไม่รู้แอบมองอยู่ตรงนั้น” คนที่เห็นบุคคลปริศนาชี้ไปที่โกศคนตายด้วยความสงสัย ไม่ปฏิเสธว่ารู้สึกกลัวอย่างบอกไม่ถูกโดยที่ไม่รู้ว่ากลัวอะไร

“พี่เพชรตาผาดหรือเปล่า ไม่เห็นมีใครเลย เรามาต่อเรื่องของเราดีกว่าน่า...กำลังสนุกเลย” เด็กหนุ่มไม่ไฟแรงยังไม่ยอมให้เสียโอกาสแต่คราวนี้ชฎาเพชรไม่ยอม เธอผลักร่างของเด็กหนุ่มแรงกว่าเดิมจนเขาเข้าไปชนกับโกศคนตายที่อยู่ข้าง ๆ ก่อนจะเดินไปยังทิศทางที่มอง

ชฎาเพชร

เห็นเงาปริศนาชะงักหน้ามามองจากโกศคนตายเมื่อสักครู่

ลมเย็น ๆ โขยพัดสอดประสานกับเสียงลมหายใจที่ดังพืดพาดด้วยความตื่นเต้น เมื่อเดินไปถึงจุดที่คิดว่าเห็นบุคคลปริศนาแอบมอง เธอกำลังเสพสมกับรุ่นน้อง ในขณะที่ชฎาเพชรกำลังจะชะงักหน้าไปมองทางด้านหลังนั้น มือของใครบางคนก็แตะเข้าที่ไหล่ของหญิงสาว ชฎาเพชรสะดุ้งเฮือกจนเกือบจะกรี๊ดร้องออกมา ครั้นเมื่อเห็นว่าเป็นชฎาพลอยก็ถอนหายใจโล่งอก

“โอ...พี่พลอย เพชรตกใจหมด!” หญิงสาวเอามือทาบอกแล้วถอนหายใจยาว ๆ

“มาทำอะไรตรงนี้ายเพชร ทำไมไม่ไปช่วยงานข้างใน ทุกคนกำลังยุ่งกันมากนะ” คนเป็นพี่ทำเสียงเอ็ดพลางหันไปมองอีกทางด้านหนึ่ง เห็นเด็กนักเรียนมัธยมปลายกำลังใส่เข็มขัดกางเกงให้เรียบร้อยขณะมองตรงมาที่ชฎาเพชรเป็นเชิงตั้งคำถามว่าจะเอาอย่างไรต่อ

“กลับไปก่อน เดี่ยวพี่โทรหา” หญิงสาวโบกมือโล่รุ่นน้อง ก่อนจะล้วงบุหรี่ยี่ในกระเป๋ากางเกงออกมาจุดสูบลางนั่งลงตรงฐานโกศคนตาย ถอนหายใจหนักอย่างรู้ดีเลยว่าตัวเองกำลังจะเจอกับอะไร

“ยายเพชร เดี่ยวนี้แกถึงขั้นมีอะไรกับเด็กมัธยมแล้วหรือ ? แกอายุยี่สิบห้าปีแล้วนะ แล้วนี่เด็กมันอายุถึงสิบแปดหรือยัง คดีพิรากลผู้เยาว์เลยนะ” แม้จะรู้ว่าน้องสาวฟรีเซ็กซ์แต่ไม่เคยเห็นคบกับคนที่เด็กขนาดนี้ หรือบางทีอาจจะคบมานานแล้วแต่เธอไม่รู้ เพราะตั้งแต่ย้ายไปทำงานกรุงเทพฯ เธอก็ไม่ค่อยได้คุยกับน้องสาวนัก คนน้องสูบลมเสร็จเข้าปอดอีกพอดใหญ่แล้วกลอกตาขึ้นบนอย่างระอา

“พี่พลอยอย่าหัวโบราณหน่อยเลย นี่มันสมัยไหนแล้ว เด็กแบบนี้แหละ อร่อยดี เด็กมันอยากหาประสบการณ์ เพชรก็เลยสอนให้จะให้สอนร้ออย่างเดี่ยวมั่นนำเปื่อนะ ที่สำคัญเพชรไม่เอาหรอกพวกแกกว่านะ همینเขี้ยวจะตาย นำเปื่อพวกหัวโบราณ อยู่ที่บ้านก็เจอแต่คนที่มีความคิดโบราณมามากพอแล้ว ให้เพชรได้ใช้ชีวิตของตัวเอง

บ้างเถอะ แล้วนี่พี่พลอยมาแอบดูเพชรตั้งแต่เมื่อไหร่ เสียมารยาท!”
คนน้องทำเสียงเอ็ดใส่พี่สาวบ้าง ชฎาพลอยได้ยินเช่นนั้นก็ยกนิ้วแล้ว
ตอบ

“ใครมาแอบดูแกขายเพชร ฉันเพิ่งมาถึงตอนที่จับไหล่แก
นี่แหละ ไม่ต้องเปลี่ยนเรื่องเลย แกจะไปมีอะไรกับใครก็ตาม ฉันรู้ว่า
ฉันห้ามแกไม่ได้ แต่นี่มันงานศพพี่พร แกนัดผู้ชายมาทำอะไรในดง
โกศคนตายแบบนี้มันไม่น่าเกลียดไปหน่อยหรือ ให้เกียรติพี่พรบ้างสิ”
ว่าจะไม่ต่อว่าแต่ก็อดไม่ได้จริง ๆ

“อើย... นี่ถ้าไม่เกรงใจคงขึ้นไปเอากันบนกุฏิเจ้าอาวาสแล้ว
พี่พลอยอย่าบ่นมากได้ไหม รำคาญ แล้วนี่พี่พรก็ตายไปแล้ว คนตาย
เค้าไม่รับรู้อะไรหรอก คนอยู่ที่นี่แหละที่ต้องใช้ชีวิตกันต่อ หรือไม่จริง?”
ว่าแล้วชฎาเพชรก็พนควันบุหรีใส่หน้าพี่สาว ก่อนจะลุกผิงขึ้นจากฐาน
โกศคนตายแล้วเดินจับ ๆ กลับไปในศาลาสวดศพพี่สาวคนโต

แค่ก...แค่ก...แค่ก

ชฎาพลอยที่แพ้วควันบุหรีถึงขั้นไอแค่ก ๆ พลังเอามือปิดควัน
บุหรีที่ลอยคลุ้งออกจากตัว กำลังจะเดินออกไปจากที่ตรงนั้น แต่แล้วก็
ต้องสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงคนไอ...เสียงที่เหมือนคนแพ้วควันบุหรีแบบเธอ!

แค่ก...แค่ก...แค่ก

ชฎาพลอยหันมองไปตามเสียง เห็นร่างของใครคนหนึ่งแอบอยู่
ในดงโกศคนตาย เสียงไอดังก้องไปทั่วบริเวณ ดังเสียงจนเหมือนอวัยวะ
ภายในจะหลุดออกมาด้วยอย่างไรอย่างนั้น ชฎาพลอยเดินอย่างช้า ๆ
ตรงไปยังที่มาของเสียงปริศนาพรางเอ่ยถาม

“คุณคะ เป็นอะไรหรือเปล่าคะ ไปหาหมอไหม?” เป็นการถาม
ด้วยหัวใจเตนระลำซณะที่ชะงักหน้าไปยังโกศคนตายหลังริมสุด แต่กลับ
ไม่พบร่างของใครหรืออะไรอยู่ตรงนั้น มีเพียงความมืดสลัวและสายลม
เย็นโชยพัดเอาต้นหญ้าที่ขึ้นรกเอนไหวไปมาส่งเสียงซู่ซ่าชวนขวัญผวา
ชฎาพลอยเห็นว่าไม่ใช่เรื่องดีที่จะอยู่ตรงนี้ต่อไป จึงรีบหันหลังแล้วเดิน

ออกจากที่ตรงนั้นอย่างรวดเร็ว

ถ้าหุไม่ผาด...

เธอได้ยื่นเสียงโอะปริศนาดังตามหลังมา

แค้ก...แค้ก...แค้ก!

กุสะลา อัมมา อะกุสะลา อัมมา อัพยากะตา อัมมา,
 กะตะเม อัมมา กุสะลา, ยัสมีง สะมะเย กามาเวจะรัง
 กุสะลัง จิตตัง อุปันนัง โหติ โสมะหัสสะสะหะคะตัง
 ญาณะสัมปะยุตตัง รูปารัมมะณัง วา สัททารัมมะณัง วา
 คัณธารัมมะณัง วา รัสสารัมมะณัง วา
 โผฏฐัพพา รัมมะณัง วา อัมมา รัมมะณัง วา
 ยัง ยัง วา ปะนะรัพกะ ตัสมีง สะมะเย
 ผัสโส โหติ อะวิเชโป โหติ เยวา ปะนะ ตัสมีง
 สะมะเย อัญญะปิ อตติ ปฏิจจะสะมุปปันนา
 อรูปิโน อัมมา อิมะ อัมมา กุสะลา.

แม้พระจะเริ่มสวดแล้วแต่ทว่าแขกเหวี่ยงยังคงทยอยเดินทางเข้ามาในศาลาไม่ขาดสาย แม่ณายังวิ่งวุ่นกับการจัดเตรียมข้าวของ ทั้งถวายเป็นเครื่องไทยธรรมแต่พระสงฆ์และของว่างสำหรับแขกที่มา มากกว่าที่คิดคำนวณปริมาณไว้ ส่วนแม่เฒ่าเองคงไม่ต้องบอก เธอทำหน้าที่ออกหน้ารับแขกและเก็บของทั้งเข้ากระเป๋าทันทีและเข้ากระเป๋าส่วรรวมอย่างไม่เกรงใจวิญญาณคนตายเอาเสียเลย ส่วนชฎาเพชรนั้นนั่งอยู่แถวหลังสุด ทำตัวราวกับเป็นญาติห่าง ๆ หรือเป็นลูกหลานคนเฒ่าคนแก่ที่จำต้องมางานศพด้วยความไม่เต็มใจ ทั้ง ๆ ที่คนตายเป็นผู้สาวของตัวเองแท้ ๆ หญิงสาวนั่งเล่นโทรศัพท์มือถืออย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว พลังหัวเราะชอบใจ ไม่สนใจว่าชฎาพลอยจะหันไปจิกตาใส่เป็นเชิง ต่อว่าหลายครั้ง จนคนเป็นผู้สาวซักจะเหลื้ออด ทำท่าจะลุกขึ้นไปต่อว่าน้องสาวคนเล็กแต่พอจรัลตั้งแขนไว้แล้วเอ่ย

ภา คิน ญ

“ช่างยายเพชรมันเถอะพลอย โต้ ๆ กันแล้ว ถ้ายังไม่รู้จักกาลเทศะก็จงบัญญัติ” คนเป็นพ่อกล่าวอย่างเอือมระอาภายใต้สีหน้าที่เรียบเฉย ชฎาพลอยได้ยินเช่นนั้นก็พยักหน้ารับ กลับมาตั้งใจฟังพระสวดอภิธรรมต่อ

ในขณะที่กำลังนั่งฟังพระสวดนั้น ชฎาพลอยมั่นใจว่าได้ยินเสียงร่ำไห้สอดประสานกับเสียงพระสวดอภิธรรมจนต้องสะดุ้ง หันมองรอบกายหาที่มาของเสียง แต่หาอย่างไรก็ไม่เจอ และไม่มีแว่วว่าใครจะมาร่ำไห้ในงานศพของชฎาพร แต่แล้วก็มีบางสิ่งเคลื่อนไหวทางหน้าต่าง เธอหันมองแล้วก็ต้องอ้าปากค้าง เพราะหลังตาลับตรของพระสงฆ์ที่นั่งสวดอภิธรรมอยู่นั้น มีมืออันยืดยาวของสตรีโผล่ออกมา มืออันขาวซีดและยาวจนเกือบถึงเพดานศาลาสวดศพกำลังจับมือร่ำไห้ไปตามจังหวะการสวดอภิธรรมของพระสงฆ์ ที่ข้อมือสวมกำไลนางรำ ซึ่งชฎาพลอยจำได้แม่นว่ามันเป็นของพี่สาวตน... พี่สาวที่ตอนนี้นอนอยู่ในโลงศพ!

แต่แค่เพียงพริบตา... สิ่ง que เห็นตรงหน้าก็มลายหายไปราวกับเป็นเพียงฝุ่นควัน ชฎาพลอยเหวี่ยงแฉกด้วยความกลัว ครั้นจะบอกเรื่องนี้กับพ่อก็กลัวว่าพ่อจะไม่สบายใจ จะบอกกับแม่ณาก็ยังยุ่งกับการจัดการงานอยู่ ส่วนกับแม่ไฟไม่ต้องพูดถึง ถ้าบอกไปต้องหาว่าเธอบ้าแน่นอน สุดท้ายชฎาพลอยจึงหันไปหาห้องสาวที่นั่งอยู่แถวหลังสุด หมายถึงจะกวักมือเรียกให้อีกฝ่ายมานั่งด้วยกัน

แต่แล้วความตั้งใจก็ต้องล้มเลิก เพราะเมื่อชฎาพลอยหันไปทางห้องสาว สิ่งที่เห็นคือใบหน้าอันซีดเผือดของชฎาพรที่สวมชฎาเออคางเกยกับไหล่ของห้องสาว สายตาดำจ้องมองไปที่หน้าจอโทรทัศน์มือถือที่ชฎาเพชรกำลังเล่นอยู่ ก่อนจะส่ายยิ้มและมองมายังห้องสาวคนกลาง... เป็นรอยยิ้มที่ไม่ใช่รอยยิ้มทำให้รู้สึกดี แต่เป็นรอยยิ้มที่ทำให้รู้สึกว้าชฎาพรกำลังต้องการสื่อสารอะไรบางอย่าง

“ยายพลอย ไปช่วยแม่ยกของว่างเสิร์ฟแขกหน่อย” แม่ณาดินมา

ชฎาพร

สะกิดลูกสาว คล้ายกรรไกรเล่มคมตัดภวังค์ของชฎาพลอยให้ขาด โดยพลัน หญิงสาวสะดุ้งสุดตัวจนคนเป็นแม่สะดุ้งตาม “อ๊อ...สะดุ้งอะไรขนาดนั้น! แม่ตกใจหมด”

“เอ่อ...พลอยกำลังตั้งใจฟังพระสวดนะค่ะ แม่ณจะให้พลอยไปช่วยยกของว่างใช้ไหมค่ะ ไปค่ะ...ไปค่ะ” ชฎาพลอยพยักหน้ารับแล้วหันไปมองทางชฎาเพชรที่ยังคงนั่งเล่นโทรศัพท์มือถืออย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว แต่ทว่าตอนนี้กลับไม่มีร่างของชฎาพรเอาคางเกยไหล่นองสาวแล้ว

หญิงสาวลุกขึ้นเดินตามมารดาไป แต่ทว่าในใจยังพะวงกับสิ่งที่เจอเมื่อครู่ไม่หาย มั่นใจว่าไม่ใช่ฝัน ไม่ใช่คิดไปเอง แต่มันคือเรื่องจริง! พี่พรต้องการจะบอกอะไร? พี่พรต้องการอะไร? พี่พรยังห่วงอะไร?

ยังเป็นปริศนาที่รอหาคำตอบ

ตอนที่ 2
รอยอดีตที่เหมือนรอยกรีดในใจ

พักใหญ่แล้วที่ชฎาพลอยไม่ได้กลับบ้านเพราะหน้าที่การงานของตัวเองที่แสนจะวุ่นวาย ตั้งแต่เรียนจบและเลือกทำงานที่สำนักพิมพ์เล็ก ๆ ตามความใฝ่ฝัน เธอชอบอ่านหนังสือ ชอบจินตนาการ บ่อยครั้งที่หยิบเอาหนังสือนิยายไปอ่านในเวลาพักและระหว่างคาบเรียน ทั้งยังแอบซ่อนนิยายรักไว้ในกระเป๋าเสื้อผ้าเวลาไปรับงานรำที่ไหนแล้วพอจะมีเวลาร่างนิตหน่อย เธอก็จะแอบเอามันออกมาอ่านโดยไม่ให้พ่อเห็น เพราะรู้ดีว่าจะต้องถูกพ่อต่อว่าเป็นแน่ พ่อจะคิดว่าทำไมไม่เอาเวลาไปซ้อมรำ แต่กลับมาอ่านนิยายไร้สาระ ทว่าความลับไม่มีในโลกหรอก อยู่ที่ว่าวันไหนมันจะถูกเปิดเผยก็เท่านั้น

“โยนทิ้งไปให้หมด!”

เสียงของครูจรัสสั่งให้ ชฎาเพชรขนเอาหนังสือนิยายที่ชฎาพลอยแอบซ้อสะสมไว้ในห้องนอนทิ้งลงที่ลานหน้าบ้าน คนน้องไม่รีรอ รีบขนเอาหนังสือนิยายของพี่สาวมาโยนทิ้งอย่างสาแก่ใจ เพราะชฎาพลอยไปฟ้องพ่อเรื่องที่เธอแอบขโมยเงินในเก๊ะเมื่ออาทิตย์ก่อน จนโดนพาดด้วยไม้เรียว วันนี้เธอจึงเอาคืนด้วยการเอาความลับของพี่สาวไปบอกพ่อบ้าง ช่วยไม่ได้ ออยากเปิดศึกก่อนเอง

ภาคินัย

“พ่อ...นี่มันหนังสือของพลอย พลอยก็แค่เอาไว้อ่านเวลาว่าง เวลาที่ต้องซ่อมพลอยก็ซ่อมนี่นา” ลูกสาวคนกลางท้วงขึ้นอย่างไม่เห็นด้วยในสิ่งที่คนเป็นพ่อทำ ชฎาเพชรไต่ยินเช่นนั้นก็ปากยื่นปากยาวฟ้องทันที

“ไม่จริงค่ะพ่อ เพชรเห็นพี่พลอยแอบอ่านหนังสือนิยายบ้างบอพวกนี้ตลอดเลย เวลาซ่อมบางทีก็ไม่มาซ่อม” ถ้าเปรียบกับตัวร้ายในละคร ตอนนี้ชฎาเพชรก็คงกำลังสวมบทบาทอยู่นั้น ซึ่งชฎาพลอยไม่กล้าพูดว่าตัวเองเป็นนางเอกที่กำลังถูกตัวโกงกลั่นแกล้ง เธอไม่อยากเป็นนางเอก แต่จะเป็นตัวร้ายสู้กับตัวโกงนี้แหละ

“ถึงพี่จะแอบอ่านนิยายบ้าง ก็ยังดีกว่าคนที่หนีเรียนไปเที่ยวนักเรียนโรงเรียนชายหрок”

เมื่อไต่ยินพี่สาวเอาความจริงมาแฉ ชฎาเพชรก็เลิกก๊อริบแก๊ตัวเป็นพัลวัน

“อย่ามาพูดมั่วนะพี่พลอย เพชรก็แค่ไปงานวันเกิดเพื่อน แล้ววันนั้นคาบป้ายอาจารย์มีประชุมเลยปล่อยกลับบ้านก่อน ตัวเองทำผิดแล้วอย่ามากลบบเกลื่อน” รู้แก่ใจว่าที่พูดไปคือเรื่องโกหกแต่ก็ต้องโกหก

“อีกแล้วเหรอยายเพชร เมื่ออาทิตย์ที่แล้วเพิ่งโดนไม้เรียวฟาดเรื่องขโมยเงินไปยังไม่เข็ดไซ้ใหม่ เตี้ยวก่อนเถอะ เรื่องโดดเรียนนี่เอาไว้ก่อน ตอนนี้พ่อจะจัดการยายพลอยเรื่องที่ชอบไปแอบอ่านนิยายรักเพื่อฝันบ้างก่อน...ยายเพชร ไปเอาน้ำมันก๊าดกับไฟแช็กมา” เสียงเต็ดขาดของพ่อจรัสสั่ง น้องคนเล็กไต่ยินเช่นนั้นก็ยิ้มร่า รีบรับคำก่อนจะวิ่งขึ้นไปบนเรือนพันทีอย่างไม่มีติดออด

“ได้ค่ะพ่อ”

ยังไม่ทันที่ชฎาเพชรจะได้ทำตามคำสั่ง เสียงมอเตอร์ไซค์ก็ดังขึ้นซัดจังหวะ ชฎาพรที่เพิ่งกลับจากไปร่ำอวยพรที่งานในตัวอำเภอก็เมื่อเห็นว่าที่หน้าบ้านมีเรื่องอะไรกันก็รีบจอดรถมอเตอร์ไซค์แล้ว

ชฎาพร

เดินตรงเข้ามายังจุดเกิดเหตุ แลเห็นหนังสือนิยายรักของชฎาพลอย
ถูกกองไว้บนพื้นก็พอจะเดาออกว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น

“นี่มันอะไรกันคะพ่อ ?”

“พ่อจะเผาของพวกนี้เสียให้สิ้นซาก ยายพลอยจะได้ไม่เอาเวลา
ไปทำอะไรไร้สาระอีก” คนเป็นพ่อบอกพลางมองชฎาพลอยอย่างไม่พอใจ
ในขณะที่ลูกคนกลางกำมือแน่นอย่างเก็บกดอารมณ์ รู้ว่าเถียงคนเป็นพ่อ
ยังไงก็ไม่มีทางชนะ

“โอ้พ่อ...เรื่องแค่นี้เอง ยายพลอยเองก็ไม่ได้ทำอะไรเสียหาย
สักหน่อย พรก็เห็นยายพลอยซุ่มร่ำตามปกตินะคะ จะมีบางครั้งอยาก
ใช้เวลาว่างพักผ่อนบ้าง การอ่านนิยายมันก็ไม่เห็นเป็นอะไรนี่นา แล้วนี่
พ่อเอาหนังสือมาโยนแบบนี้มันน่าเสียดายนะพ่อ หนังสือมันไม่ได้ผิด
อะไร ถ้าจะไม่ให้อ่านก็เอาไปบริจาคสิ เอามาเผาแบบนี้เสียดายเปล่า ๆ”
ลูกสาวคนโตท้วงในสิ่งที่บิดากำลังจะทำ ซึ่งพ่อจรัลก็ชะงักไปเล็กน้อย
และดูเหมือนจะโอนอ่อนตามสิ่งที่ชฎาพรพูด เพราะจะว่ากันตามตรง
ชฎาพรคือลูกสาวที่คนเป็นพ่อรักมากที่สุดและฝากความหวังไว้มาก
เป็นลูกสาวที่ได้ตั้งใจไปเสียทุกอย่าง ผิดกับชฎาพลอยที่ค่อนข้าง
นอกคอก ไม่ค่อยยอมทำอะไรตามที่คนเป็นพ่อต้องการ จึงมีชฎาพร
เพียงคนเดียวที่พ่อจรัลพอจะพึ่งอยู่บ้าง กับลูกคนอื่นนี่พูดอะไรออกมา
แทบจะเป็นเสียงนกเสียงกา

“มาแล้วคะพ่อ” เสียงของชฎาเพชรนำมาก่อนตัว เธอส่งขวด
น้ำมันก๊าดกับไฟแช็กให้คนเป็นพ่อพลางเหลือบตามองพี่สาวคนรอง
อย่างสาแก่ใจ แม้จะรู้ว่ารายต่อไปที่จะโดนทำโทษคือตัวเองก็ตาม

พ่อจรัลเอื้อมมือไปรับสิ่งที่สั่งให้ลูกสาวคนเล็กเอามาให้
หันมองหน้าชฎาพลอยที่จ้องเขม็งอย่างต่อต้านในสิ่งที่พ่อกำลังจะทำ
ถกเถียงกับตัวเองในใจว่าจะไม่เผาหนังสือตามคำขอร้องของชฎาพร
หรือจะเผาตามความตั้งใจที่พูดไว้แต่แรก จนได้คำตอบว่าคนเป็น
หัวหน้าครอบครัวเมื่อตั้งมั่นจะทำอะไรแล้วต้องทำตามนั้น พ่อจรัลจึง

จัดการรดน้ำมันก้าดลงบนกองหนังสืออย่างไม่มีความปราณี ก่อนจะจุดไฟแช็ก เพียงพริบตากองหนังสือจึงกลายเป็นกองไฟขนาดย่อม ๆ คนเป็นพ่อไม่แม้แต่จะมองหน้าชฎาพลอยก่อนจะเดินตังตั้งขึ้นเรือนไปทิ้งให้ลูกสาวคนกลางกำมือแน่นอย่างระงับอารมณ์โกรธ มองหนังสือนิยายของรักของหวงของตัวเองกลายเป็นถ้ำถ่านไปต่อหน้าต่อตา ในขณะที่ชฎาเพชรยกไหล่อย่างไม่ยี่หระในสิ่งที่ตัวเองทำ

“เป็นบ้าอะไรายเพชร อยู่ดี ๆ ไปฟ้องพ่อทำไม ?!” ชฎาพรเอ่ยถามน้องคนเล็กอย่างไม่พอใจพลางลูบหน้าลูบหลังชฎาพลอยที่น้ำตาหยดด้วยความเสียตายนั่งหนังสือ บางเล่มเธอต้องเก็บเงินจากการไปรับจ้างรำเพื่อมาซื้อ บางเล่มมันเป็นเล่มที่ทำให้ไม่ได้อีกแล้ว มันมีคุณค่าทางจิตใจมากกว่าราคาค่างวด มีค่ามากกว่าคนที่ไม่รู้คุณค่าจะเข้าใจ

“ช่วยไม่ได้ ก็ที่พี่พลอยยังเอาเรื่องที่เพชรแอบจิกเงินพ่อเมื่ออาทิตย์ก่อนไปฟ้องพ่อจนเพชรโดนตีได้ เพชรก็เอาเรื่องนี้บอกพ่อได้เหมือนกัน ทีใครที่มัน แล้วนี่ยังจะเอาเรื่องเพชรโดดเรียนมาบอกพ่ออีกคอยดูเถอะอย่าให้เพชรเห็นโอกาสว่าพี่พลอยทำเรื่องอะไรพลาดอีกเพชรจะฟ้องพ่อ!” น้องสาวคนเล็กไม่ได้มีที่ทำรู้สึกผิดต่อสิ่งที่ทำเลยสักนิด จะรู้สึกผิดทำไม...ก็ไม่เห็นจะผิดตรงไหน เดี่ยวเธอจะต้องโดนพ่อจัดการเรื่องหนีเรียนอีก แค่นี้ต้องชำระ!

“ก็เรื่องที่แก็โดดเรียนมันผิด แต่นี่ยายพลอยแค่อ่านหนังสือนิยายบ้าง ไม่ได้ทำให้การเรียนเสีย ไม่ได้ชี้เกียจซ้อมรำสักหน่อย มันคนละเรื่องกันนะ” พี่ใหญ่สุดออกตัวแทนน้องสาวคนรอง ชฎาเพชรไต่ยีนเช่นนั้นก็โวยวาย

“อ๊อ...มันก็เรื่องเดียวกันนั่นแหละ สิ่งไหนพ่อไม่ชอบไม่ให้อ่าถ้ายังถือด้านทำก็ถือว่าเป็นความผิดเหมือนกัน พี่พรก็ระวังตัวไว้เถอะอย่าให้เพชรรู้ว่าพี่พรทำอะไรที่พ่อไม่ชอบบ้าง เพชรจะฟ้องพ่อเหมือนกันดูสิว่าลูกคนโปรดถ้าทำให้ผิดหวัง พ่อจะเสียใจแค่ไหน” ดูเหมือนชฎาเพชรจะพาลไปเสียหมดแล้ว เธอรู้ดีว่าพ่อรักชฎาพรมากกว่าใครที่สุด

ชฎาพร

ในบรรดาลูกสาวทั้งสามคน อาจเพราะชฎาพรเป็นลูกที่เกิดกับแม่นี้
 เมียแรกที่บ่แต่งงานมาตั้งแต่วัยรุ่น เมียที่ร่วมหัวจมท้ายกั๊กก่อนเกลือ
 กินกันมา ไม่เหมือนเมียรองทั้งสองคนที่เพิ่งมาได้กินตอนเริ่มมีกินมีใช้
 แล้ว ลูกที่เกิดมาทีหลังจึงได้รับความรักน้อยลงตามลำดับ และแน่นอน
 ว่าชฎาพรเชิดว่าพ่อรักตนน้อยที่สุด ซึ่งหลาย ๆ ครั้งการกระทำของพ่อ
 ก็บ่งบอกเป็นอย่างดี เช่นการให้ใส่ชุดนักเรียนต่อจากพี่ ๆ ในขณะที่
 พี่สาวได้เสื้อผ้าใหม่ ทำเหมือนที่บ้านการเงินขัดสน ทั้ง ๆ ที่เรือนชฎานาง
 ก็มีชื่อเสียงเรื่องสอนนาฏศิลป์โด่งดังไปทั่วทั้งจังหวัด มีลูกศิษย์ลูกหา
 นับหน้าถือตามากมาย บางทีชฎาพรก็ไม่เข้าใจว่าจะประหยัดอะไร
 นึกหนา น้าอายุจริง!

“แกนี่มันเหลือเกินนะยายเพชร แล้วแกไม่ต้องเป็นห่วงว่าฉัน
 จะทำอะไรผิดหรอก เพราะฉันรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ระวังตัวไว้ให้ดีเถอะ
 สักวันฉันอาจค้นปากบอกพ่อก็ได้ว่าฉันเจอของบุหรีในกระเป๋านักเรียน
 ของแก” พี่สาวคนโตเหลืออด เอาเรื่องที่เคยเจอของบุหรีในกระเป๋
 นักเรียนของน้องสาวขึ้นมาขู่ คนถูกจับได้สะดุ้งเฮือก ก่อนจะแก้มโหม
 กลบเกลื่อนความผิด

“นั่นมันของบุหรีของเพื่อนที่ฝากเพชรทิ้ง ไม่ใช่ของเพชร
 สักหน่อย ว่าแต่พี่พรกล้าดียังไงถึงได้ไปเปิดกระเป๋าของเพชร!”

“ก็ใครล่ะ ที่สั่งให้ฉันเอากระเป๋าขึ้นไปเก็บบนห้องให้ แต่โซคร้าย
 ที่กระเป๋ามันปิดไม่แน่น ฉันก็ดันตาดีไปเห็นสิ่งที่แกซ่อนไว้ บุญเท่าไร
 แล้วที่ฉันยังไม่เอาเรื่องนี้ไปบอกพ่อ แล้วแกคิดเหอะว่าเหตุผลที่บอกว่า
 เพื่อนฝากของบุหรีทิ้งนั้นพ่อจะเชื่อ เอาไปบอกเด็กข้างบ้านมันยังไม่เชื่อ
 เลย ความผิดของคนอื่นเท่าภูเขา ความผิดของตัวเองเท่าเม็ดทราย
 ฉันเองก็อยากรู้ว่าเรื่องที่ฉันเจอของบุหรีในกระเป๋านักเรียนของแก
 กับเรื่องที่เจอหนังสือนิยายของยายพลอย เรื่องไหนมันจะใหญ่กว่ากัน
 ลองไปบอกพ่อดีไหมนะ ?” ชฎาพรทำเสียงยืวนเอาเรื่อง ทั้งที่ปกติ
 ไม่ใช่คนจะมาทะเลาะกับน้อง ๆ แบบนี้ แต่คราวนี้เธอไม่เห็นด้วยกับ

สิ่งที่น้องสาวคนเล็กทำ

“พี่พร! ให้ท้ายกันดีนี่นะ!” เด็กสาวทำเสียงสะบัด ก่อนจะเดินตั้งตารอขึ้นไปบนบ้าน ซฎาพลอยยืนร้องไห้ขณะมองหนังสือนิยายของรักของตนกลายเป็นถ้ำถ่านไปตรงหน้า โดยมีซฎาพรคอยปลอบใจน้องสาว

“เอาไว้อ่านไปซื้อใหม่ สิ่งไหนเสียแล้วก็เสียไป อย่าไปโกรธพ่อเลย พ่อก็หัวโบราณแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร ส่วนนายเพชรก็อย่างที่รู้ ๆ ว่ามันเป็นคนยังไง ไปเก็บมาเป็นอารมณ์ก็ปวดหัวเปล่า ๆ ไปเถอะ ขึ้นไปอาบน้ำอาบน้ำทำกัน” ว่าแล้วคนเป็นพี่สาวก็โอบน้องสาวก่อนจะพาขึ้นไปบนบ้าน

นั่นเป็นความทรงจำเรื่องหนึ่งที่เข้ามาทักทายทันทีที่ซฎาพลอยเปิดประตูห้องนอนออก...

ห้องของซฎาพลอยก็คือห้องเดียวกับซฎาพร สามพี่น้องถูกจับให้นอนด้วยกันมาตั้งแต่ช่วงเรียนมัธยมต้น จนเมื่อเข้าช่วงมัธยมปลาย ซฎาเพชรจึงไปอ้อนมารดาขอให้พุดกับพ่อ ให้ยกห้องเล็กทางด้านหลังเรือนและทำเป็นห้องส่วนตัวของเธอ ด้วยเหตุผลที่ว่าพอเริ่มโตเป็นสาวก็เริ่มรู้สึกว่ามีคนคืบคืบจนเกินกว่าจะนอนด้วยกันสามคน ตอนแรกพ่อจรัลบอกว่าไม่เห็นมีคนคืบคืบตรงไหน เพราะห้องที่ทั้งสามศรีพี่น้องอยู่นั้นนับว่าเป็นห้องที่ใหญ่ที่สุดในบ้าน ใหญ่กว่าห้องที่เจ้าของเรือนอยู่กับเมียใหญ่ด้วยซ้ำ แต่ด้วยวาทศิลป์ของแม่ไฟ ก็ทำให้ผู้เป็นใหญ่ยินยอมให้ซฎาเพชรย้ายไปนอนคนเดียวที่ห้องเล็ก และนั่นเหมือนการเปิดโอกาสให้ซฎาเพชรทำอะไรไม่ตีได้ง่ายขึ้นโดยไม่มีใครรู้ แต่ก็นั่นแหละ คนเราถ้าคิดจะทำอะไรไม่ตี นอนที่ไหน อยู่ที่ไหนก็ทำได้จริงไหม ?

กลิ่นของพี่พรยังลอยอวลอยู่ในห้อง ผ้าปูที่นอนบนเตียงที่ตั้งซิงจนตั้งนั้นสะอาดสะอ้านตามนิสัยของพี่สาวคนโต ที่ผาผนังห้องมีรูปซฎาพรตอนรับปริญญาเกียรตินิยม คณะครุศาสตร์ เอกนาฏศิลป์ไทย

วิภาวณ

แขวนประดับไว้ ชฎาพลอยยังจำได้ดี พี่สาวบอกกับคนเป็นพ่อตั้งแต่เรียนอยู่ชั้น ม.ปลาย ว่า “ถึงบ้านเราจะมีความรู้เรื่องนาฏศิลป์จนสอนคนอื่นได้ แต่การได้ไปเรียนเพื่อเอาความรู้ในแบบที่เป็นสากลและได้ปริญญา มา มันจะช่วยให้เราเป็นผู้สอนที่น่าเชื่อถือมากกว่าสอนโดยไม่มีปริญญา นะพ่อ” ซึ่งคนเป็นพ่อก็เห็นด้วย และให้ลูกสาวคนโตได้เรียนในแบบที่ต้องการ ซึ่งนั่นก็เป็นความภาคภูมิใจของพ่ออย่างมาก ส่วนชฎาเพชรเองก็ตั้งใจเช่นกันว่าอยากจะเรียนตามแบบพี่คนโต เพื่อเอาใจบิดา เธอเลือกเรียนคณะเดียวกับชฎาพรแต่ทว่าไม่เก่งเท่า แม้ว่าจะพยายามมากแค่ไหนก็ตาม ส่วนชฎาพลอยดูจะแหกคอกกว่าคนอื่น เธอเลือกเรียนคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาวิชา บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ ในแบบที่เธอชอบ เพราะเห็นว่าทั้งชฎาพรและชฎาเพชรตั้งใจเรียนในด้านที่พ่อต้องการแล้ว แม้จะต้องสู้รบกับพ่ออยู่นานกว่าจะยอมรับในสิ่งที่เธอเลือกก็ตาม

แม้จะไม่ได้อีกกลับมาห้องพักใหญ่แต่ข้าวของในห้องยังจัดเป็นระเบียบเหมือนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก สิ่งไหนที่ยังเป็นของชฎาพลอยก็ยังคงอยู่ที่เก่า เจ้าของห้องนั่งลงบนเตียงนอนด้วยความรู้สึกใจหาย เมื่อคิดได้ว่าคนที่เคยอยู่ห้องเดียวกันตั้งแต่เด็กได้จากไปแล้ว ชฎาพลอยหันไปทางหัวเตียง กรอรูปตอนที่เธอกับพี่พระระบำนั้นทออุทยาน¹ ยังวางไว้ตรงที่เดิม คนที่อยู่ในภาพเอื้อมมือไปหยิบมัน

1 ระบำนั้นทออุทยาน เป็นระบำที่ประดิษฐ์ขึ้นใหม่ในรัชกาลที่ 9 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ โดย อาจารย์มนตรี ตราโมท ได้ประพันธ์บทร้องของเพลงชุดนี้ เพื่อประกอบการแสดงละครศึกดาบรบพ เรื่อง 'อุณรุท' ตอน กรุงพาน ชมทวีป ซึ่งเป็นพระนิพนธ์ของสมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ ที่ได้เคยจัดแสดง ณ โรงละครศึกดาบรบพ (วังบ้านหม้อของเจ้าพระยาเทเวศร์วงศ์วิวัฒน์) ในตอนปลายสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งแต่เดิมจัดเป็นระบำเทวตา - นางฟ้า ใช้เพลงหน้าพาทย์ประกอบการรำ ไม่มีบทร้อง ครั้นต่อมาในรัชกาลที่ 9 เมื่อปี พ.ศ.2490 กรมศิลปากรได้จัดแสดงละครตอนนี้ให้ประชาชนชม ณ โรงละครศิลปากร ในบริเวณพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ จึงได้มีการปรับปรุงการแสดง โดยเพิ่มชุดระบำนั้นทออุทยานนี้ แทนระบำเทวดานางฟ้าชุดเดิม ระบำชุดนี้ถือว่าเป็นระบำมาตรฐานชุดหนึ่งในรูปแบบของระบำสมัยในกรุงรัตนโกสินทร์ ผู้แสดงแต่งกายขึ้นเครื่องพระ - นาง ปัจจุบันระบำชุดนี้ไม่ค่อยแพร่หลายนัก ทั้งนี้เพราะว่าบทร้องมีความหมายเฉพาะตัว ไม่เหมาะที่จะนำไปแสดง ณ โอกาสอื่น วิทยาลัยนาฏศิลป์เห็นความสำคัญว่าเป็นระบำมาตรฐานที่มีแบบเฉพาะตัวและได้ปรับปรุงขึ้นใหม่ สมควรที่จะสืบทอดอนุรักษ์ จึงบรรจุไว้ในหลักสูตรเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ ลักษณะเฉพาะของระบำชุดนี้คือบทร้องบทแรกของเพลงชมตลาด ทำราว้ำะจับทและความหมายตามบทร้องสำหรับร้องเพลงต้นวระเชษฐ์ของแก่นั้นเข้าใจว่า หม่อมเข้ม กุญชร (หม่อมของเจ้าพระยาเทเวศร์ฯ) เป็นผู้ประพันธ์ทำราว้ำะระบำนั้นทออุทยานชุดนี้ ส่วนทำราว้ำะเพลงชมตลาด ประดิษฐ์โดย หม่อมมรุทวัน (สุภลักษณ์) กัทรานานิก, คุณครูลมุล ยมะคุปต์, คุณครูนัลลี (ครูหมั่น) คงประภัทร์

ขึ้นมาดู ใช้มือลูบใบหน้าของชฎาพรเบา ๆ แล้วน้ำตาไหล คิดถึงพี่สาวที่สิ้นใจไป สมัยก่อนถ้ามีรำคู่กัน ชฎาพรมักขอรำเป็นตัวพระเสมอ ส่วนชฎาพลอยจำต้องได้รับบทตัวนางทั้งที่รำกระโดดกระเดก พี่พรเคยบอกว่าการรำเป็นตัวพระรู้สึกมีความสุขกว่าการรำเป็นตัวนาง โดยเฉพาะยามที่ได้สวมชฎาพระอันตกทอดมาจากมารดาที่เสียชีวิตไปแล้ว มันเหมือนได้รำอย่างที่แม่เคยรำ ซึ่งแม่นี้ก็ชอบรับบทตัวพระเช่นกัน ในความทรงจำของชฎาพลอยนั้น แม่นี่เป็นคนใจดี เวลาสอนรำก็ใจเย็น น่าเสียดายที่อายุสั้น จากไปตั้งแต่ตอนที่เธอเรียนอยู่มัธยมต้นด้วยโรคภัยประจำตัว พี่พรจึงเหมือนเป็นลูกคนเดียวที่ไม่มีแม่แท้ ๆ ตั้งแต่ตอนนั้น แม่จะมีแม่ណากับแม่ไพร่วมชายคา แต่ถึงอย่างไรก็ไม่เหมือนแม่ตัวเองจริง ๆ จึงไม่แปลกใจเลยที่พอจรัลจะรักและเอาใจใส่พร้อมกับฝากความหวังไว้ที่ชฎาพรมากกว่าลูกคนอื่น

กว่าจะรู้ตัวว่ามีน้ำตาก็จนเมื่อหยดน้ำใส ๆ หล่นลงบนภาพถ่ายชฎาพลอยริบเอามือปาดน้ำตา การร้องไห้จะยิ่งทำให้พี่พรไม่สบายใจ หญิงสาวพยายามยิ้ม เชื่อว่าพี่สาวอยากเห็นรอยยิ้มมากกว่าน้ำตาเป็นแน่

ในขณะที่ชฎาพลอยกำลังจะหันหลังกลับมารื้อกระเป๋าเสื้อผ้าเพื่อจัดข้าวของที่ตั้งแต่เช้าตอนมาถึงยังไม่มีเวลาส่วนตัวเลยสักนิด สายตาก็เหลือบไปเห็นชฎาสีทองอร่ามที่ตั้งไว้บนแท่นวางซึ่งอยู่บนตู้ไม้สักที่พี่พรเอาเครื่องประดับส่วนตัวเก็บไว้ใหนักนั้น บางอย่างตกทอดมาตั้งแต่รุ่นทวดซึ่งเก่าแก่และมีคุณค่าทางจิตใจมากกว่าราคาข้างวดของสิ่งของ โดยเฉพาะชฎาของแม่นี่ที่เป็นตัวแทนของแม่ซึ่งพี่พรหวงหนักหวงหนา ถ้าไม่ใช่งานสำคัญเธอจะไม่หยิบมันมาสวมเด็ดขาด ใครขอยืมก็ไม่ให้ แม้แต่ตัวของชฎาพลอยเองก็ตาม

หญิงสาวลุกขึ้นไปจับชฎาหัวนั้นลงมาพินิจพิจารณา แม้จะผ่านมาหลายสิบปีแต่มันยังคงสวยงามยิ่งกว่าชฎารุ่นใหม่ ๆ แสดงให้เห็นว่าสมัยก่อนช่างมีความวิจิตรบรรจงเสียจนน่าทึ่ง น่าเสียดายที่พี่พรไม่มี

โอกาสได้สวมชุดขาวนี้อีกแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็จะไม่เอาชุดขาวนี้มาใช้ และจะสั่งห้ามไม่ให้ใครในบ้านมายุ่งกับชุดขาวรวมถึงข้าวของของพี่พรด้วย อะไรเคยอยู่ยังไงก็ให้อยู่ต่อไปอย่างนั้น ชุดขาวลอยเชื่อว่าพี่สาวก็คงต้องการแบบนี้

คืนนี้ดีกมากแล้ว และพรุ่งนี้เธอก็ต้องตื่นแต่เช้าไปช่วยงานศพพี่พรต่อ เห็นว่าพ่อจะจัดงานศพพี่พรแค่สามคืนแล้วเฉาเลย ด้วยไม่อยากจะเอิกเกริกวุ่นวาย ซึ่งถึงแม่ไม่อยากจะให้เป็นแบบนี้ก็ดูจะไม่เป็นดังใจ นี่ขนาดวันสวดศพวันแรกคนยังไม่รู้จักกันทั่ว แยกยังมาจนแน่นศาลา แล้วงานสวดศพคืนที่สองและคืนที่สามคนจะเยอะขนาดไหน ยิ่งวันเผายังไม่อยากจะจินตนาการ เพราะบางคนไม่มาวันสวดศพแต่จะมาวันเผาทีเดียว แต่ถึงแม้มันที่เรือนชฎานางจะเหนื่อย จะต้องวุ่นวายที่คนมางานศพพี่พรเยอะ แต่ทุกคนก็ดูเต็มใจ เพราะอย่างน้อยมันก็แสดงให้เห็นว่าพ่อจรัสและครูพร รวมถึงเรือนชฎานางนั้นเป็นที่รักและเคารพของลูกศิษย์ลูกหาทั่วสารทิศ

ชฎาพลอยกำลังจะยกชุดขาวนั้นกลับขึ้นไปวางบนแท่นตามเดิม แต่แล้วหญิงสาวก็ต้องสะดุ้งเมื่อรู้สึกได้ถึงเส้นผมของผู้หญิงที่ค่อย ๆ โผล่ออกมาจากหัวชุดขาวและพันเข้าที่แขนของชฎาพลอย นั้นยังไม่น่าตกใจเท่าเห็นชุดขาวนั้นกำลังสวมอยู่บนศีรษะของพี่สาวที่มีแค่หัว ไม่มีร่าง และกำลังถลึงตาใส่นองสาวคนกลาง ดวงตาขาวโพลนนั้นเต็มไปด้วยเส้นเลือดสีแดงกำແຕกแขนงเต็มดวงตาที่กลมโตจนแทบถลนจากบ่า

“กรืดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด...!!!”

ชฎาพลอยปล่อยชุดขาวนั้นออกจากมือ ทำให้ชุดขาวของพี่พรกลิ้งไปอีกทางด้านหนึ่ง ก่อนที่เจ้าตัวจะหงายหลังล้มลงกับพื้น สายตามองตรงไปยังชุดขาวนั้นที่หยุดนิ่งด้วยหัวใจที่เต้นระล่ำ ครั้นเมื่อกะพริบตาอีกครั้ง กลับไม่มีศีรษะของพี่สาวอย่างที่เห็นเมื่อครู่ มันเป็นเพียงชุดาเปล่า ๆ ไม่มีอะไรน่ากลัวสักนิด

เสียงเคาะประตูดังปังปังพร้อมกับเสียงเรียกของแม่ณาทิพัก

อยู่ห้องเยื้อง ๆ กัน เมื่อได้ยินเสียงลูกสาวหวีดร้องจึงรีบออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น

“ยายพลอย...เกิดอะไรขึ้นลูก ยายพลอย...ได้ยินแม่ไหม?” คณา ยังทบทวนประตูลีเสียงดังปังปังอย่างร้อนใจ ด้านชฎาพลอยเมื่อได้สติจึงตะโกนตอบกลับมารดาด้วยน้ำเสียงที่พยายามทำเหมือนปกติ...ทั้ง ๆ ที่ไม่ปกติ

“ไม่มีอะไรค่ะแม่ณา พลอยเจอแมลงสาบนะค่ะ” หญิงสาวปดจะให้บอกอย่างไรเล่าว่าเธอเจอกับอะไร ถ้าบอกไปมีสองสิ่งที่จะตามมาหนึ่งคือคนอื่นจะหาว่าเธอคิดหรือตามาตไปเอง หรืออีกอย่างคือ พวกมันไม่สบายใจเมื่อรู้ว่าชฎาพรยังไม่ไปสู่สุคติ เหมือนที่ชฎาพลอยกำลังไม่สบายใจอยู่ในตอนนี้

“โอ้เอ๊ย...ร้องเสียงตกอกตกใจ ฟรุ้งนี่ก็เอายามาฉีดก่อนออกไปวัดแล้วกัน ว่าแต่ปกติยายพรรักความสะอาดจะตาย ไม่น่ามีแมลงสาบอยู่ในห้องนะ แต่ช่างเถอะ รีบนอนซะ ฟรุ้งนี่ยังต้องเหนื่อยอีกทั้งวัน” คนเป็นแม่บอกก่อนจะเดินกลับไปห้องของตัวเอง ทิ้งให้ชฎาพลอยยังใจหายใจจกว่ากับสิ่งที่พบเจอเมื่อครู่

หญิงสาวพยายามตั้งสติ ก่อนจะลุกขึ้นไปหยิบชฎาหัวนั้นขึ้นวางตรงที่เก่าแล้วยกมือขึ้นไหว้

“พี่พร...ถ้าพี่พรอยากได้อะไร อยากให้พลอยช่วยอะไร พี่พรมาตี ๆ นะ ออย่ามาแบบนี้เลย พลอยกลัว” ลิ้นเสียงของน้องสาว สายลมเย็น ๆ ก็โชยพัดมาเหมือนว่าวิญญาณที่สาวรับรู้ในสิ่งที่น้องสาววอนขอซึ่งชฎาพลอยเองก็ถอนหายใจโล่งอก ก่อนจะคว้ากระบะเป่าออกมาหรือข้าวของแล้วจัดเรียง ยังต้องอยู่ที่บ้านอีกหลายวันกว่างานที่พรจะเสร็จไหนจะต้องเอากระดูกไปลอยอังคารอีก โชคดีที่ปีนี้ยังมีวันลาเหลืออยู่เยอะ ไม่อย่างนั้นถูกตัดเงินเดือนแน่

และในหลายวันนี้เธออาจจะได้รู้ความลับอะไรอีกหลายอย่าง

ทั้งความลับที่อยากรู้...ความลับที่ไม่อยากรู้...รวมถึงความลับที่ต้องรู้ด้วย!

วิญญาน